

VINDECAREA PRIN CREDINȚĂ

- Duminica a șaptea, Vindecarea a doi orbi și a unui mut -

Mentalitatea oamenilor de astăzi, dominată de raționalism, încearcă să găsească explicații logice, chiar și în cazul vindecărilor minunate. Omul nu mai are ochi să vadă minunea, totuși orice om sincer cu el însuși în primul rând, trebuie să recunoască limitele medicinei, pentru că, până la urmă orice vindecare poartă în sine lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru se poate deduce din faptul că nu medicina vindecă un organism, nu medicamentele tămăduiesc, ci cum spunea la un moment dat Părintele Cleopa: „medicul taie și coase, dar Dumnezeu este cel care vindecă”. Cine a sădit într-un organism această capacitate de a se reface după o anumită boală sau operație, dacă nu Dumnezeu? De unde au putere medicamentele ca să lupte împotriva infecțiilor, dacă nu de la Dumnezeu? Nu au existat mai întâi leacurile și omul le-a descoperit folosul mai apoi? Și noi credem acest lucru și-l mărturisim și de aceea și cerem totdeauna mila lui Dumnezeu, zicând: „Doamne miluiește!”. Dacă medicina sau medicul ar reuși el de la sine să vindece, cum ar face aceasta de vreme ce el nu se poate vindeca nici pe sine, și de ce nu îi vindecă pe toți, de ce așteaptă și el ca să vadă dacă

organismul începe să se refacă, dacă medicamentele își fac sau nu efectul? Ar trebui ca medicul să posede o putere, o energie pe care să o transfere bolnavului, așa cum o are numai Dumnezeu, și prin ea să-l vindece pe cel bolnav. De asemenea vedem că în cazul vindecărilor minunate făcute de Mântuitorul Iisus Hristos, pe baza credinței celor bolnavi, acest proces de vindecare este suspendat, bolnavul nu mai așteaptă o perioadă de timp ca să se refacă organismul, nu mai așteaptă efectul medicamentelor, ci tămăduirea este imediată, pe loc, la porunca lui Dumnezeu: „După credința voastră, fie vouă!”. Desigur că medicina de astăzi are în vedere numai organul din om care este bolnav, ea nu-l privește pe om ca persoană, ca făptură înzestrată și cu suflet, care el ar trebui mai întâi reabilitat, așa cum face Mântuitorul cu toți cei vindecați, mai întâi îi tămăduiește sufletește, de necredință, de îndoială, de păcat: „Credeți că pot să fac Eu aceasta?”. Abia după aceea, administrează vindecarea: „După credința voastră, fie vouă!”. De aceea mulți dintre medici ar fi buni veterinari, fiind pregătiți să trateze numai trupul. Dar și în cazul în care omul ar avea numai trup, nu tot Dumnezeu îl vindecă? Suferința ne curăță și ne izbăvește dacă o înțelegem corect. De aceea, dacă am fost bolnavi sufletește și ne-am vindecat, să nu ne mai întorcem la același fel de viață de până atunci. Să ne rugăm Doctorului sufletelor și al trupurilor noastre, Mântuitorului Iisus Hristos să ne vindece de toate bolile sufletești și trupesti. „Doamne miluiește-mă, ca să Te văd în tot și în toate și să Te mărturisesc, prin viața mea!”.

Schimbarea la Față și transfigurarea creștinilor

Sfânta Evanghelie ne relatează că Mântuitorul nostru Iisus Hristos a luat pe ucenicii Săi, a urcat pe muntele Tabor și acolo S-a schimbat, S-a îmbrăcat în lumină, iar fața Lui a apărut strălucind. Veșmintele Lui au devenit albe ca zăpada, iar unul dintre ucenici a zis: „Doamne, bine este pentru noi să fim aici”. Aceasta a fost împlinirea tuturor dorințelor umane, momentul supremei fericiri. Pentru că nimic în această lume nu ne poate mulțumi în afară de Dumnezeu, de slava Lui, lumina Lui, adevărul Lui, împărăția Lui. Sărbătoarea Schimbării la Față trebuie înțeleasă ca o bucurie pentru creștinism. Nu este vorba de o carte de precepte: luni fă aceasta, marți fă aceasta. Dumnezeu nu ne-a dat un set de prescripții și reguli, ci S-a dat pe Sine însuși; și aceasta înseamnă Viață, iubire, Transfigurare. El ne-a dat puterea de a merge cu El pe Muntele Tabor și de a gusta acolo ceea ce El a pregătit pentru noi. Biserica este reflectarea în această lume a luminii văzute de ucenici pe Muntele Tabor. Credincioșii râvnitori înțeleg că a merge la biserică este bucurie pentru ei, și când nu pot merge la biserică ei sunt nefericiți. Nu întrebă „cât de mult” sau „cât de lungă” este slujba; ei ar da tot ceea ce au pentru posibilitatea de a fi în biserică. Pentru ei, biserică nu este locul unde împlinim obligațiile noastre religioase, ci locul unde este casa noastră adevărată, unde ne sunt date bucuria și lumina. Astfel, în cultul divin de peste an, dimensiunile creștinismului - cea individuală, cea socială și cea cosmică - sunt revelate și date nouă. Viața creștină este asemenea acelei urcări pe munte, urmând pe Hristos. Uneori este foarte cald, alteori este foarte frig. Uneori devenim oboșiți din cauza efortului. Singurul înțeles în viața creștină se regăsește în urmarea continuă a lui Hristos spre Muntele Tabor, astfel încât la sfârșit să putem spune: „Doamne, bine este pentru noi să fim aici”. Atunci Iisus Hristos ne descoperă, așa cum a zis Sfântul apostol Pavel: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El” (1 Corinteni 2, 9). Nu doar pentru aceia care urmează Lui, ci pentru aceia care îl iubesc pe El. Și a-L iubi pe Dumnezeu înseamnă aceasta dorința de a-L urma, în ciuda tuturor dificultăților, înseamnă să dorești bucuria de a fi în Hristos. Din punct de vedere ortodox, transfigurarea creștinului presupune atât calea ascetică, a efortului propriu - concretizat în manifestarea iubirii față de Dumnezeu și semenii prin fapte bune - cât și calea sacramentală - a dobândirii harului Sfințelor Taine în sânul Bisericii - iar acestea sunt inseparabile. Prin efort, viața sacramentală este trăită în mod conștient de credincios, iar prin primirea harului, efortul propriu iese din limitele naturalului. Fără a-l închide pe om în propria subiectivitate, transfigurarea îl deschide comuniunii în Dumnezeu și cu semenii, având profunde implicații spirituale și sociale. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: De ce vin atâtea nenorociri asupra oamenilor?

Răspuns: Cauza începătoare a oricărei nefericiri este păcatul. Din pricina multor păcate ne încercăm necazurile, trecem prin chinuri, pătimim suferințe, trecem prin boli, viețuim în agonie și tristețe. Dumnezeu i-a spus primei femei Eva, după neascultarea și căderea ei: „Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale. În dureri vei naște copii” (Fac 3,16). Cum viermele care se naște din lemn mănâncă lemnul, la fel și tristețea care se naște din păcat, pierde păcatul, dacă este unită cu pocăința: „Întristarea după Dumnezeu aduce pocăința spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii aduce moarte” (2 Cor. 7,10).

Întrebare: Cum putem să ne mântuim?

Răspuns: Știm cum putem să ne mântuim, dar din pricina trândăvelii noastre ne pierdem mântuirea. Mai întâi să păzim porunca Domnului: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mt. 22; 37, 39). În această iubire se găsește mântuirea: „În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii” (Mt. 22, 40).

Întrebare: Ce rău vine din iubirea de arginți (bani)?

Răspuns: Sf. apostol Pavel spune că „iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor” (1 Timotei 6, 10). Și după aceea explică: „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită și în cursă și în multe poftes nebunești și vătămătoare, ca unele care cufundă pe oameni în ruină și pierzare. Că iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor și cei ce au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credință și s-au străpuns cu multe dureri” (1 Timotei 6, 9-10). Furtul, răpirea, ținerea de minte a răului, dușmănia, invidia, uciderea, vin din iubirea de arginți. Din pricina ei se încalcă și legile firești și poruncile dumnezeiești. Iubitorul de arginți le face pe toate una cu pământul, așa cum vântul puternic, când cade deasupra mării liniștite, o tulbură până în adâncurile ei, amestecând nisipul cu valurile. Iubitorul de arginți nu numai că nu are prieteni, dar nici Dumnezeu, așa cum, din pricina patimii lui, este ca demonizat, așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Să ne amintim întotdeauna de cuvintele Domnului nostru: „Cât de greu vor intra cei bogăți în împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este cămilei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să intre în împărăția lui Dumnezeu” (Mc. 10, 23, 25). De aceea, „având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea vom fi îndestulați” (1 Tim 6, 8).

Întrebare: Care este bogăția cea adevărată?

Răspuns: Bogăția virtuților este bogăția cea adevărată. Având această bogăție, chiar dacă suntem lipsiți de bunurile materiale, le avem pe toate (2 Corinteni 6, 10). Bogățiile pământului, bunurile materiale, așa cum a zis Domnul, vor fi mâncate de rugină și furate de hoți (Matei 6, 19). Dimpotrivă, bogățiile cerului, virtuțile și faptele bune simt sigure, nici furul nu le atinge, nici rugină nu le distruge (Luca 12, 33). Cele pământeste aparțin pământului și rămân în pământ, unde mai târziu sau mai devreme se vor pierde, în timp ce bogățiile cerești aparțin cerului și rămân nestrucătoare în veșnicie.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Joi 4 august	17:00	Vecernie cu litie la Biserica „Sf. Ioan Hozevitul”, Zona Industrială
Vineri 5 august	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 6 august	07:00 - 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Parastas
	14:00	Spovedanie
	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
Duminică 7 august	10:30	Program de bibliotecă

Program pentru copii și tineri

ZIUA	ORA	ACTIVITĂȚI
6 - 18 ani		
Luni - Vineri	12:00 - 13:00	Ateliere de creație, filme, discuții, jocuri, desene, învățături, surprize, amintiri, trăiri

Vrăbiuța și cocostârcul

Pe marginea unui lac, pe ramura unei sălcii pletoase, o vrăbiuța își ciugulea penele. Pe lac, un cocostârc trecea maiestos ciugulind alene câte un peștișor, câte un mormoloc. Văzând vrăbiuța, îi zise cu îngâmfare:

- Vai tu, pe cât ești de mică și pricăjită, pe atât ești și de bleagă!
 - De ce zici așa? Îl întrebă cu sială vrăbiuța.
 - Stai pe creangă și-ți ciugulești penele, pe când aici, în apă, este o mulțime de hrană: peștișori, răcușori, mormoloci, ceva scoici și altele... Dar de... cum să vii aici să ai parte din toate astea, când tu nu ești în stare...
 - Fiecare cu ce poate, răspuse modestă vrăbiuța. Eu nu pot să intru în apă așa cum nici tu nu poți să stai pe crenguța asta.
 - Nu vorbi degeaba! Cum poți spune tu așa o jignire? Ia să vezi!
- Și imediat zbură și se așează pe crenguța de lângă vrăbiuța. Dar, sub greutatea cocostârcului, crenguța s-a frânt, iar acesta a căzut, s-a lovit de pământ. Și-a frânt o aripă și un picior și s-a pornit pe țipete de durere. O vulpe de aproape, auzi văicărelile cocostârcului și veni iute, știind că-i rost de o masă îmbelșugată.
- MORALA:** Nu-i de ajuns să fii mare și fălos, dacă nu ești mintos.

Să nu batjocorești

Într-un sat, un tânăr a început să se spovedească și să se împărtășească în fiecare lună. Lumea a și început să vorbească, ba că tânărul e bolnav, ba ca are vreun păcat greu pe suflet, ba că vrea să se călugărească. Ceilalți tineri de seama lui îl batjocoreau. Chiar și părinții au început să-i spună: „Măi, Petrișor, nu-i lucru rău ce faci, dar nu te face de răs și de batjocură în sat; dacă oamenii bătrâni, nici ei nu se împărtășesc în fiecare lună, pentru ce să faci tu altfel?” „Pentru că, răspuse Petrișor cuviincios, eu nu vreau să mă iau după unul sau altul, ci după învățătura Sfintei noastre Biserici. Mai bine să fiu batjocorit de lume, decât să mă despart de învățătura și dragostea Mântuitorului Hristos”. A trecut peste un an, dar acum Petrișor nu mai era singur, ci peste 20 de tineri se spovedeau și se împărtășeau în fiecare lună. Multă lume a urmat pilda bună a lui Petrișor, batjocura a pierit, credința s-a întărit, faptele bune s-au înmulțit și Harul lui Dumnezeu peste mulți a coborât. Amin.

